

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 149/2015-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Havlátom, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 SŽ 27/2013 z 30. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2015 e-mailom a 23. januára 2015 poštou doručená sťažnosť obchodnej

spoločnosti VIVA [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 SŽ 27/2013 z 30. októbra 2014 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) vydala 3. decembra 2013 rozhodnutie č. R/117/2013 o udelení licencie na multiregionálne rozhlasové terestriálne vysielanie v prospech obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obchodná spoločnosť“), a o zamietnutí žiadosti sťažovateľky (ďalej len „rozhodnutie rady“).

Proti rozhodnutiu rady podala sťažovateľka na najvyššom súde opravný prostriedok a žiadala rozhodnutie rady ako nezákonné zrušiť. Uznesením sp. zn. 5 SŽ 27/2013 zo 17. decembra 2013 najvyšší súd odložil vykonateľnosť rozhodnutia rady do právoplatného rozhodnutia vo veci samej a následne rozsudkom z 30. októbra 2014 jej rozhodnutie potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka uviedla, že v poradí prvé rozhodnutie rady z 15. mája 2012, ktorým rada tiež udelila licenciu na rozhlasové terestriálne vysielanie v prospech obchodnej spoločnosti, bolo najvyšším súdom zrušené rozsudkom sp. zn. 2 SŽ 17/2012 z 27. marca 2013, v ktorom bol vyslovený záväzný právny názor, že je nevyhnutné, aby

rada v konaní o udelenie licencie na rozhlasové a televízne vysielanie skúmala nielen formálnu, ale aj materiálnu pripravenosť jednotlivých uchádzačov z hľadiska ich organizačnej, technickej, ako i ekonomickej pripravenosti. V novom rozhodnutí sa rada uvedeným názorom podľa sťažovateľky neriadila, flagrantne nerešpektovala záväzný právny názor vyslovený najvyšším súdom uvedeným v rozsudku sp. zn. 2 SŽ 17/2012 z 27. marca 2013, keďže opätovne len formálne konštatovala obsah dokladov predložených obchodnou spoločnosťou bez toho, aby skúmala ich obsah. Z hľadiska podstaty a obsahu sa podľa sťažovateľky rozhodnutie rady nelíši od jej predchádzajúceho zrušeného rozhodnutia v danej veci.

Najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozhodnutie rady, podľa sťažovateľky založil na tom, že:

- rozhodnutie rady objektívne nevybočuje z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, naopak, je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou rady v správnom konaní, ako aj v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu,

- správne uváženie, ktorým sa rada pri rozhodnutí riadila, ako aj argumenty, ktoré pri odôvodnení aplikovala, zodpovedajú obsahu spisu, nie sú v rozpore so zásadami logického myslenia,

- zákon neurčuje vážnosť kritérií, preto bolo na členoch rady, akú váhu jednotlivým kritériám pri hlasovaní budú prikladať. Na to, aby súd zrušil rozhodnutie prijaté na základe správnej úvahy, by muselo ísť o také kvalitatívne porušenie princípov správnej úvahy, ktoré by bolo zjavné,

- je nevyhnutné rozlišovať dve štádia, ktoré sa odlišujú mierou možného súdneho prieskumu, a to skúmanie splnenia podmienok žiadosti na udelenie licencie, pričom prieskum splnenia podmienok žiadosti na udelenie licencie patrí do preskúmvacej právomoci súdu, a výber jedného zo žiadateľov,

- z rozhodnutia správneho orgánu vyplýva, že všetci účastníci s výnimkou účastníka XXXXXXXXXX, splnili podmienky na to, aby sa mohli uchádzať o udelenie licencie,

- v preskúvanom konaní rada postupovala v intenciách predchádzajúceho zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu a s prihliadnutím na jeho právne závery v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci a správne na neho aplikovala príslušné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“), pričom jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 Správneho poriadku a nevykazuje nedostatky,

- správny orgán v konaní o udelenie licencie nemá bez ďalšieho povinnosť a ani možnosť overovať pravdivosť, úplnosť a aktuálnosť predkladaných dokladov.

Sťažovateľka je toho názoru, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej označených práv tým, že:

(i) najvyšší súd sa nezaoberal dôkazmi predloženými sťažovateľkou v konaní a neodpovedal na právne a skutkovo relevantné otázky, najmä sa riadnym spôsobom nevysporiadal s argumentmi sťažovateľky týkajúcimi sa skúmania naplnenia technických, organizačných a personálnych predpokladov uchádzačov (osobitne úspešného uchádzača – obchodnej spoločnosti) radou v konaní o udelenie licencie, ktoré bolo v celkom zjavnom rozpore s predchádzajúcim právnym názorom vysloveným najvyšším súdom v rozsudku sp. zn. 2 SŽ 17/2012 z 27. marca 2013 (ktorým bolo predchádzajúce rozhodnutie rady v tejto veci zrušené). Ako vyplýva z aktuálnych verejne dostupných informácií, obchodná spoločnosť nikdy nenaplnila svoje tvrdenia o organizačnej, personálnej a technickej zabezpečení na vysielanie, pretože samotné vysielanie presunula na iný subjekt (spoločnosť [REDAKOVANÉ]). Obchodná spoločnosť teda neprevádzkuje vysielanie, nevynakladá žiadne prostriedky, nedisponuje žiadnou technikou ani priestormi, čo potvrdzujú tvrdenia sťažovateľky, ktoré prezentovala počas celého správneho konania, ako aj súdneho konania.

Uvedeným postupom podľa sťažovateľky nastala „absurdná situácia, nakoľko ak by takýto stav platil, v podstate by to znamenalo, že je irelevantné komu Rada prideli licenciu, pretože vysielateľ môže následne ktokoľvek kto nikdy nemusel predložiť a zdokladovať svoju

pripravenosť a splnenie podmienok k vysielaniu, ako sa to v tomto prípade stalo, kedy vysielateľom je de facto iný subjekt, ktorý Rada neskúmala“.

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia obmedzil na meritórne posúdenie rozhodnutia rady a argumentov sťažovateľky len v takom rozsahu, že dôvody tam uvedené predstavujú len všeobecné, bližšie neodôvodnené názory a stanoviská k rozhodovaniu o udelení licencie, v ktorých absolútne absentuje akékoľvek vysporiadanie sa s konkrétnymi relevantnými námietkami sťažovateľky.

Sťažovateľka ďalej argumentovala, že pred vydaním druhého rozhodnutia rady táto bez odôvodnenia upustila od nariadenia ústneho pojednávania (hoci pred prvým rozhodnutím sa ústne pojednávanie uskutočnilo), pričom nariadenie ústneho pojednávania by umožnilo rade v plnej miere materiálne preskúmať tieto skutočnosti a zároveň by umožnilo žiadateľom prezentovať svoje žiadosti.

(ii) Najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí tiež nevysporiadal s otázkou, či sa rada spravovala jeho záväzným právnym názorom vysloveným v jeho predchádzajúcom rozhodnutí (rozsudku sp. zn. 2 SŽ 17/2012 z 27. marca 2013). Podľa názoru sťažovateľky existuje zjavný rozpor medzi tvrdením najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí a skutočnosťou, pretože rada aj pri jej druhom rozhodnutí pristúpila len k formálnemu skúmaniu splneniu podmienok, keďže sa (opätovne) uspokojila len s tým, čo jednotliví uchádzači deklarovali bez toho, aby materiálne vyhodnotila vierohodnosť týchto tvrdení vo vzťahu k ekonomickým, personálnym a technickým predpokladom vysielania.

Vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v tejto veci najvyšší súd pritom uviedol, že skúmanie podmienok pripravenosti uchádzačov je základnou a prvoradou povinnosťou rady, ktorá má povinnosť nielen formálne konštatovať ich naplnenie, ale má povinnosť ich materiálne preskúmať. Najvyšší súd tak podľa sťažovateľky v napadnutom rozhodnutí rozhodol v celkom zjavnom rozpore so svojím predchádzajúcim právnym názorom vysloveným v tej istej veci, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné.

(iii) Najvyšší súd sa odchyľil od svojho predchádzajúceho právneho názoru, čo však neodôvodnil a takéto odchylenie je neudržateľné. Za situácie, keď sa najvyšší súd odchyľil od právneho názoru vysloveného v inom jeho rozhodnutí týkajúcom sa analogického prípadu, bolo jeho povinnosťou minimálne poukázať na už existujúce rozhodnutia v identických právnych veciach, ktoré vychádzajú z odlišných právnych názorov, a na tomto základe zdôvodniť, prečo sa od nich v teraz riešenej právnej veci odkláňa.

Sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že najvyšší súd sám v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza, že *„je nevyhnutné rozlišovať dve štádia, ktoré sa odlišujú mierou možného súdneho prieskumu a to skúmanie splnenia podmienok žiadosti na udelenie licencie, pričom prieskum splnenia podmienok žiadosti na udelenie licencie, stanovených zákonom patrí do preskúmvacej právomoci súdu“*.

V nasledujúcej vete však už len nekriticky konštatuje, že *„všetci účastníci s výnimkou účastníka [REDAKOVANÉ] splnili podmienky na to, aby sa mohli uchádzať o udelenie licencie“*. Už samotný tento fakt robí podľa sťažovateľky rozsudok najvyššieho súdu nepreskúmateľným a v konečnom zmysle zjavne arbitrárnym. Najvyšší súd sa obmedzil len na teoretické posúdenie prieskumu správnej úvahy pri udelení licencie, ktoré je nesprávne interpretované a aplikované.

Ak sa teda najvyšší súd odmietol zaoberať námietkami a argumentmi o nedostatočnom posúdení podmienok pripravenosti, teda otázkami technickej, organizačnej a ekonomickej pripravenosti jednotlivých žiadateľov o udelenie licencie, nemožno prikročiť k posudzovaniu splnenia kritérií uvedených v zákone o vysielaní a retransmisii, a teda ani k rozhodnutiu o udelení licencie, a preto nemôžu byť splnené ani podmienky na použitie voľnej úvahy pri rozhodovaní o udelení licencie.

Z uvedeného dôvodu je sťažovateľka toho názoru, že rozsudok najvyššieho súdu je zjavne svojvoľný a arbitrárny a z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľný, a preto súčasne navrhla, aby ústavný súd odložil jeho vykonateľnosť. Podľa sťažovateľky odložením vykonateľnosti rozsudku najvyššieho súdu nemôže vzniknúť obchodnej spoločnosti

nenahraditeľná ujma, keďže tá bude musieť uzavrieť právne vzťahy na zabezpečenie vysielania, pretože sama nemá k dispozícii vlastné technické prostriedky ani vlastných zamestnancov.

Na základe uvedeného sťažovateľka v sťažnosti navrhla, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie, odložil vykonateľnosť rozsudku najvyššieho súdu až do rozhodnutia vo veci samej, uložil obchodnej spoločnosti dočasne sa zdržať výkonu rozhodnutia rady a následne takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 30.10.2014, sp. zn. 5Sž/27/2013 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1.2014, sp. zn. 5Sž/27/2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu

môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky, ktorá namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa opravným prostriedkom podaným na najvyššom súde domáhala preskúmania zákonnosti postupu rady a jej

rozhodnutia sp. zn. R/117/2013 z 3. decembra 2013, ktorým udelila obchodnej spoločnosti licenciu č. [REDAKOVANÉ] na celoplošné rozhlasové terestriálne vysielanie (bod I výrokovej časti rozhodnutia) a súčasne zamietla žiadosť sťažovateľky (bod IV výrokovej časti rozhodnutia) a vylúčila odkladný účinok opravného prostriedku proti tomuto rozhodnutiu z dôvodu naliehavého všeobecného záujmu.

Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím v konaní o opravnom prostriedku sťažovateľky za účasti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ] v konkurze, rozhodnutie rady potvrdil.

Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý je podľa jej názoru svojvoľný, arbitrárny a nedostatočne odôvodnený, keďže najvyšší súd neodpovedal na podstatné a v tejto veci relevantné otázky nastolené sťažovateľkou v konaní, najmä sa nevysporiadal s postupom rady pri hodnotení splnenia kritérií technickej, organizačnej a ekonomickej pripravenosti jednotlivých uchádzačov o licenciu a následnom nesprávnom aplikovaní voľnej úvahy pri rozhodnutí o udelení licencie. Rozhodnutie rady z 3. decembra 2013 sa z hľadiska podstaty a obsahu podľa sťažovateľky nelíši od jej predchádzajúceho rozhodnutia v tejto veci z 15. mája 2012, ktoré bolo rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ 17/2012 z 27. marca 2013 zrušené práve z dôvodu jej formalistického prístupu pri hodnotení splnenia uvedených kritérií v konaní o udelenie licencie. Napriek neodstráneniu nedostatkov vytknutých rade najvyšším súdom v jeho predchádzajúcom rozhodnutí pri preskúmaní aktuálneho rozhodnutia rady najvyšší súd tieto pochybenia akceptoval a jej rozhodnutie potvrdil.

Ústavný súd musel preto v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či rozsudkom najvyššieho súdu mohlo v danom prípade dôjsť k takému závažnému pochybeniu zo strany najvyššieho súdu, ktoré by signalizovalo možnosť vysloviť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie porušenie sťažovateľkou označených práv.

Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého rozhodnutia uviedol:

„Pokiaľ navrhovateľ namieta, že Rada nedostatočne a neúplne zistila skutkový stav ohľadne náležitostí žiadostí o udelenie licencie zmysle § 46 a kritérií uvedených v § 47 zákona o vysielaní, keď predovšetkým namieta posudzovanie splnenia technických a organizačných predpokladov vysielania u víťaza súťaže CORPORATE LEGAL, s.r.o., a v súvislosti s tým aj otázku preskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že v uvedenom prípade rozhodnutie odporcu objektívne nevybočuje z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, naopak je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou u odporcu v správnom konaní, ako aj v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Správne uváženie, ktorým sa odporca pri rozhodnutí riadil, ako aj argumenty, ktoré odporca pri odôvodnení aplikoval, zodpovedajú obsahu spisu, nie sú v rozpore so zásadami logického myslenia a preto nie je súd v tomto konaní oprávnený posudzovať účelnosť alebo vhodnosť správneho uváženia premietnutého do rozhodnutia a ani z tohto dôvodu rozhodnutie zrušiť. V opačnom prípade, by súd preskúmaval rozhodnutie odporcu nad rámec vymedzený zákonom. Najvyšší súd v medziach žaloby, ani z obsahu administratívneho spisu, nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia o udelenie licencie žiadateľovi.

K námietkam navrhovateľa je potrebné uviesť, že zákon neurčuje vážnosť jednotlivých kritérií. Preto bolo na členoch rady žalovaného, akú váhu jednotlivým kritériám prihlasovaní budú prikladať. Na to, aby súd zrušil rozhodnutie prijaté na základe správnej úvahy, by muselo ísť o také kvalitatívne porušenie princípov správnej úvahy, ktoré by bolo zjavné.

V konaní o udelenie licencie na vysielanie podľa zákona o vysielaní a retransmisii, je nevyhnutné rozlišovať dve štádiá, ktoré sa odlišujú mierou možného súdneho prieskumu a to, skúmanie splnenia podmienok žiadosti na udelenie licencie, pričom prieskum splnenia podmienok stanovených zákonom patrí do preskúmavacej právomoci súdu a výber jedného zo žiadateľov licencie. Z rozhodnutia správneho orgánu vyplýva, že všetci účastníci s výnimkou účastníka Rádio VIVA, a.s. splnili podmienky na to, aby sa mohli uchádzať o udelenie licencie. Na základe uvedeného, predmetom prieskumu zákonnosti Najvyšším súdom bolo rozhodnutie odporcu o udelení licencie, ktoré odporca vydal na základe

správnej úvahy, pričom zásadným východiskom pre Najvyšší súd bola skutočnosť, že správna úvaha pri udelení licencie sa vytvárala hlasovaním kolektívneho orgánu, pričom všetci členovia rady vyjadrujú iba svoj odborný úsudok na vec a svoje hlasovanie v zmysle zákona neodôvodňujú. Správna úvaha kolektívneho orgánu je metóda prijímania rozhodnutí v tých veciach, kde nie je možné stanoviť exaktne kritériá pre prijatie rozhodnutia ak ide o konštitutívny výber jednej z viacerých možností. Pre túto skupinu, takzvané nenárokovateľných práv (ako sú licencie) je typické, že ani po splnení zákonom stanovených podmienok, nie je založený nárok na priznanie takéhoto práva. V takomto prípade by súd mohol zasiahnuť vo voľnej úvahy správneho orgánu len v prípade, keby voľná úvaha, ktorou sa správny orgán nariadil, nezodpovedala obsahu spisu alebo sa priečila zásadám logického myslenia.

K uvedenému záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudkoch 5Sž/10/2009 ako aj 3Sžo/22/2011.

Z obsahu pripojeného spisu je zrejmé, že v preskúvanom konaní Rada postupovala v intenciách predchádzajúceho zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu a s prihliadnutím na jeho právne závery v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci a správne na neho aplikovala príslušné ustanovenia zák. č. 308/2000 Z. z., pričom jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v paragrafe 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd nezistil, že by opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľ takýto nedostatok rozhodnutia namieta.

Opravný prostriedok navrhovateľa neobsahuje nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo aspoň spochybníť závery odporcu uvedené v jeho rozhodnutí. Právne východiská odporcu neboli nijakým spôsobom vyvrátené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa priklonil názoru prezentovanom aj v rozsudku Najvyššieho súdu vo veci 3Sž/46/2008 (strana 8 a 9), podľa ktorého správny orgán v konaní o udelenie licencie nemá bez ďalšieho povinnosť a ani možnosť overovať pravdivosť, úplnosť a aktuálnosť predkladaných dokladov. Ak vysielateľ nevyužíva pridelené frekvencie, respektíve nevysiela vôbec má správny orgán k dispozícii účinné mechanizmy na dosiahnutie žiadaného stavu, ktorým je efektívne využívanie frekvenčného spektra

a napĺňanie práva verejnosti na informácie. Rada v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Sžo/525/2009, 3Sž/46/2008, 3Sžo/22/2011, 5Sž/101/2007.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených odvolacích dôvodov nebolo v postupe a rozhodnutí odporcu zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie Rady potvrdil.“

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľky rozsudkom najvyššieho súdu [vydaným v správnom súdnictve podľa V. časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľky proti napadnutému rozhodnutiu.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie opravného prostriedku sťažovateľky proti rozhodnutiu rady, nerozhodol svojoľne a arbitrárne. Odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľné a nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označených práv. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zhrnul skutkové zistenia a právne závery rady, ktoré boli v rozsahu odvolacích námietok sťažovateľky predmetom preskúmania v odvolacom

konaní. Vzhľadom na uvedené podľa názoru ústavného súdu z pohľadu materiálnej ochrany práv k dotknutiu práv sťažovateľky dôjsť nemohlo, pretože jej argumentácia bola najvyšším súdom v plnej miere preskúmaná.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky o nesprávnej aplikácii správnej úvahy radou bez náležitého zistenia skutkového stavu, ktorý postup bol najvyšším súdom napadnutým rozhodnutím podľa sťažovateľky nesprávne potvrdený, ústavný súd konštatuje, že v konaní o udelenie licencie na terestriálne vysielanie sú hranicou, resp. limitom správneho uváženia príslušného orgánu verejnej správy (v tomto prípade rady), len zákonné predpoklady ustanovené v § 47 v spojení s § 44 a § 46 zákona o vysielaní a retransmisii. Ako vyplýva z rozsudku najvyššieho súdu, tento náležite preskúmal a posúdil postup, ako aj rozhodnutie rady a dospel k záveru, že rada dôsledne vyhodnotila splnenie zákonom ustanovených všeobecných podmienok technickej, organizačnej, ako aj ekonomickej povahy v zmysle § 47 zákona o vysielaní a retransmisii, na základe ktorých hlasovaním rozhodla o udelení licencie obchodnej spoločnosti a súčasne o zamietnutí žiadosti sťažovateľky, ako aj ostatných neúspešných žiadateľov o licenciú, zrozumiteľne uvádzajúc dôvody, pre ktoré uprednostnila úspešného uchádzača. Rada vo svojom rozhodnutí poukázala najmä na vyváženosť jeho programovej skladby a z toho vyplývajúci najväčší prínos tohto uchádzača vo vzťahu k existujúcej ponuke programových služieb na konkrétnom území. V tejto súvislosti ústavný súd s poukazom na § 154 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia rozhodnutia, konštatuje, že argumenty sťažovateľky o ďalšom postupe úspešného uchádzača o udelenie licencie, ktorý po začatí vysielania (14. januára 2015) požiadal radu o zmenu programovej štruktúry, a tiež zabezpečuje vysielanie prostredníctvom inej právnickej osoby, nemožno považovať za relevantné.

V posudzovanom prípade preto nepovažoval ústavný súd námietku sťažovateľky, že medzi závermi najvyššieho súdu, na ktorých je založený jeho prvý rozsudok, a závermi, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, sú rozpory, za odôvodnenú. Najvyšší súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí konštatoval vady konania spočívajúce

v rozhodovaní člena rady, u ktorého vznikla pochybnosť o jeho nepredpojatosti, vo vade spočívajúcej v porušení procesných práv sťažovateľky, ako aj v nedostatočnom a neúplnom zistení skutkového stavu. V rozhodnutí rady, ktoré bolo predmetom preskúmavania najvyšším súdom v tomto konaní, rada uvedené pochybenia podľa názoru najvyššieho súdu odstránila dostatočným spôsobom, s čím sa ústavný súd stotožňuje.

Skutočnosť, že sťažovateľka zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Posúdenie odvolaním namietanej zákonnosti postupu a rozhodnutia rady bolo v právomoci najvyššieho súdu. Jeho závery nevykazujú známky svojvôle a sú aj primerane odôvodnené, a preto týmto rozhodnutím podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky.

Ústavný súd pripomína, že na naplnenie princípov spravodlivého procesu sa nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument procesnej strany, ale len na argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový. Ústavný súd zastáva názor, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa nároky kladené na rozhodnutia všeobecných súdov platnými procesnoprávnymi predpismi.

Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. IV. ÚS 340/04, IV. ÚS 184/05).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie

konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv.

Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky vrátane jej návrhu na vydanie dočasného opatrenia nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015